

ГОСТИ НА ДРАКУЛА

ГОСТИ НА ДРАКУЛА

GAIANA
book&art studio

ГОСТИ НА ДРАКУЛА

Българска. Първо издание

Редактор: Кети Илиева

Художник: Иван Иванов – Йоаний

Предпечат и оформление: Явор Цанев

ISBN 978-619-7604-19-1

GAIANA

book&art studio

Гости на Дракула

е сборник с отличените разкази от едноименния конкурс на списание *Дракус*. С него отдаваме почит на Брам Стокър и неговия роман *Дракула*.

Благодарим на всички,
които се вдъхновиха и изпратиха разказите си!

Благодарим на *Елена Павлова*,
която написа разказ специално за сборника!

Благодарим на *Иван Иванов – Йоаний*
за предоставената картина за корицата!

Благодарим и на всички вас,
които държите книгата в ръцете си!

Приятно четене!

ЩЕ СПОДЕЛИШ ЛИ ДЕСЕРТА С МЕН?

Димитър Цолов

Две

Мъжът отвори очи и потръпна зиморничаво. Имаше само мрак – лепкав като смола, пропит с миризмата на плесен и стара урина. Студът, в добавка към схванатото му тяло, ясно подсказваше, че е прекарал върху твърдата настилка – най-вероятно бетонен под – доста часове.

Нищо необичайно за него.

Човек, тръгнал по пътя на чашката, трябва да е имунизиран от чувство за срам. Колко простичко обяснение за падението на някогашния спретнат инженер, щастлив съпруг и баща на прекрасна дъщеричка, ха-ха...

Да, но това се бе случило в един друг живот, който постепенно избледняваше в ума му като забравен в дъното на чекмедже фотографски филм, не без помощта на стотици пиянства и махмурлуци... Оттогава (*колко години на бездомно съществуване се навъртяха, хъм, четири или пет*) бе замръквал къде ли не – мазета, стълбищни площадки, канализационни шахти, изоставени строежи...

Миризмата около него и най-вече липсата на каквато и да е светлина предполагаха, че наистина се намира в мазе – може би от ония в многоетажните блокове, с безбройните чупки и разклонения на няколко нива, прилични на катакомби, в които дори собствениците рядко припарваха. Стори му се, че дочува далечния тътен на асансьор.

Опита се да се надигне на лакти; последното нещо, което му трябваше, бе някой от живущите да го намери тук, ала в същия миг зверска болка се заби като нажежен

клин в средата на черепа му. Отпусна се рязко, извъртя се на ребро и освободи съдържанието на стомаха си. Жлъчни сокове и остатъци от евтино вино се изляха с шляпане, добавяйки нова кисела смрад към вонята, обгърнала проклетото място, каквото и да беше то...

Странно, нямаше спомен снощи да е погълнал толкова пиячка, че да се докара до сегашното състояние... Пластмасовата бутилка бира, завъртяна с още двама несретници на пейките в края на градския парк под последните лъчи на хладното есенно слънце... Патрончето ром, купено срещу няколко звънкови левчета в квартална бакалия току преди затварянето ѝ... И май това беше...

Въздъхна дълбоко, след което внимателно опипа шлифера, който (*слава Богу*) още висеше на гърба му, за да провери големия джоб от вътрешната му страна. *Складът*, както шеговито го наричаше. Въздъхна повторно – с възглавничките на пръстите си бе установил, че *богатствата* му – портфейлът, телефонът и навитото на топка зарядно – са там.

Извади телефона. Очуканият апарат беше останка от предишния му живот. В него, разбира се, отдавна нямаше SIM карта, но продължаваше да го ползва като часовник.

Дано да не му е паднала батерията!, кога за последно го зарежда... май в онова кафене...

Задържа палец върху бутона за отключване, който безпогрешно, с рутината на годините употреба, откри вляво най-долу. За кратък миг не се случи нищо и той изруга наум, после жълтеникава светлина обля лицето му, карайки го да замижи.

С леко трепереща ръка поднесе екрана към очите си. Трябваша му няколко секунди, за да различи какво е изписано там.

04:17

Ни в клин, ни в ръкав му хрумна, че тия часове на нощта са били любими на руските чекисти за набезите в домовете на *народните врагове* по време на репресиите от трийсетте години на миналия век.

После плъзна поглед надолу и се взря в дребните буквички **пн**, разположени до цифрите, указващи датата. Първоначално не успя да осмисли значението им или по-скоро реши, че очите му си правят шега.

Трябва да е пт , отвори си зъркелите!

Доближи екрана почти до носа си, но нямаше грешка – наистина пишеше **пн** – **понеделник**. Пък и датата – набързо пресметна – съвпаднаше.

Понеделник!

ПОНЕДЕЛНИК!

Губеха му се повече от две денонощия...

Освен ако яко фиркан не беше бърникал настройките на апарата, ала някаква ирационална увереност му казваше, че не е станало така.

Разлюля трескаво десница в опит да разсее мрака край себе си с мижавата светлина, но бе връхлетян от нов пристъп на главоболие. Тоя път нямаше много за повръщане. Когато спазмите преминаха, обърса с ръкав лигите, стекли се от устата му.

И най-накрая се сети да включи фенерчето на телефона.

Оказа се, че не се е излъгал – лежеше на пода в някакво мазе. Паянтова дървена врата зееше, полуотворена, откъм изпружените му крака и през нея нахлуваше хлад. Без да прави резки движения, само с очи, обходи стелажите покрай стените. Обичайната гледка – прашасали празни буркани и бутилки, пластмасови бидони, кашони, пълни със стари вестници и списания, ламаринена фуния, разглобен велосипед... И една огромна паяжина, спускаща се по

рафтовете на стелажата отдясно – не искаше да мисли каква твар я е плела... По всичко личеше, че мястото не е редовно посещавано от собственика си.

В този миг, без предизвестие, болка, каквато не бе смятал, че може да съществува, се възпламени в областта на шията му под дясното ухо. Преди години, на едно дворно парти с барбекю, въгленче попадна върху ходилото му и докато се усети, успя да прогори в него дупка с големината на монета от петдесет стотинки. Даже лежа в хирургия, защото раната се инфектира, адски неприятна работа.

Оная болка обаче, макар и ужасна, бледнееше пред сегашната.

Зъбите му заскърцаха, триейки се един в друг. Агонален стон се промъкна между тях, тялото му се изви нагоре, сякаш се опита да направи мост, после мъжът изгуби съзнание...

Когато отново дойде на себе си, усети тръпчивия вкус на кръв, стемна се в ъгълчето на устата му – по време на пристъпа явно беше прехапал езика си. Изгарящата болка в шията бе намаляла до тъпо равномерно пулсиране като от възпален зъб. Светлинката на телефона блещукаше някъде край опънатата му дясна ръка. Успя да го хване, повтори упражнението с поднасянето му към лицето си и примижал, натисна бутона, с който се изключваше фенерчето.

04:25

Хм, беше прекарал само няколко минути в небитието.

Постепенно започна да осъзнава, че рутинният запой не може да има нищо общо с влудяващите пристъпи на болка. Нямаше как да е поел чак такова количество алкохол. А ако беше попаднал на менте, щеше да има проблеми със зрението, временна слепота... в предишния живот оби-